

*Atidžiai tyrinėk savo priešą, nes kitaip,
kaip ir jis, būsi pasmerktas.*

PATARLĖ

Prologas

Jėgos seko, bet ji bėgo tolyn. Plaučiai degė kaip ugnis. Kiek laiko jai neteko gurkštelėti tyro oro? Septynis ar aštuonis mėnesius kvėpavo tik dvokiančia rūsio smarve? O gal dar ilgiau? Nesvarbu — tai truko amžinybę.

Rankas ir kojas draskė dagiai ir erškėčiai. Šlaunį perbraukusi šaka perdrėskė išblyškusią odą. Akmenys ir spygliai žalojo basas pėdas. Ji užuodė samanų kvapą, juto šaltą miško paklotę. *Tolyn, tik tolyn!*

Jai skaudėjo šoną, tarsi kas būtų badęs įkaitintu iešmu. Nevalia pasiduoti. Kol galėjo judėti, turėjo eiti tolyn. Kur rasti miško proskyną? Ją vis stipriau apėmė panika, nes neišsivaizdavo, nei kur bėga, nei kur baigiasi miškas.

Kelias akimirkas atrodė, kad medžiai retėja, o pro šakas skverbiasi vakaro saulės spinduliai, tačiau ir vėl aptemo. Veidu riedėjo ašaros. O gal ji bėga klaidinga kryptimi? Gal reikėtų apsisukti? Ar apskritai buvo *tikrasis kelias*? Pagaliau ji turėjo sutikti žmogų, keliautoją, o galbūt pamatyti namą. Tada būtų saugu. Ji nenorėjo grįžti į rūšį. Ilgiau tokio skausmo neišvertų.

Šlaunimis užkliuvo už dygliuoto krūmo. Prasibrovė. Ji bėgo tolyn šaukdama. Jautė, kaip per kojas teka kraujas. Odą išmušė šaltas prakaitas. Nuo vėjo krėtė drebulys. Staiga medžiai prasiskyrė ir akimirką ją apakino besileidžianti saulė.

Apstulbusi ji nusvirduliavo laukymėn. Po kojomis jautė kietai išmintą kelią, sausą, sutrūkinėjusią žemę. Ji žengė taku. Ant medžio pastebėjo medinę lentelę su rodykle. Tarp šaknų vijosi geltonos ir violetinės gėlės. *Iki Vienos 2 km.* Ji bėgo tolyn, kol pamatė rąstinį namelį senomis langinėmis, samanotu stogu ir aukštu kaminu.

Sklypą priešais juosė palaikė tvora. Šalia stovėjo automobilis. Pakeltas bagažinės dangtis priminė skardinės pabaisos nasrus. Kaip tik tą akimirką į automobilį įsėdo moteris. Vyras užtrenkė bagažinę. Ji negalėjo patikėti savo laime ir pasileido bėgte dar greičiau.

— Padėkite! — sušvokštė, tačiau niekas neišgirdo.

Ar jie kurti?

— Padėkite!

Ji bandė pakelti rankas, bet neturėjo jėgų.

Vyras įlipo į automobilį.

— Gelbėkite! — šaukė iš paskutinių jėgų.

Vyras užvedė variklį. Ji pribėgo arčiau ir, drebėdama nuo kaustančio šalčio, nėrė į namo šešėlį. Automobilis pajudėjo, akimirką apšviesdamas ją žibintais. Tada sutemo.

Cypindamas padangomis automobilis sustojo. Ji susmuko. Ant lūpų jautė žolės ir žemės skonį. Akių vokai virpėjo.

Trinktelėjo automobilio durelės, kažkas pribėgo.

— Otai, aš neklydau! Ateik! Kažkas guli!

Greta atsiklaupė moteris. Ore tvyrojo levandų kvapas. Pirštai palietė jai kaktą ir nubraukė plaukų sruogą.

— Čia vaikas. Ne daugiau kaip dešimties metų.

— Dieve, — sušuko vyras. — Mergaitė visiškai nuoga ir išsekusi.

— Atnešk iš automobilio antklodę. Otai, pažvelk į jos nugarą. O Dieve, beveik visa nugara! — su pasibaisėjimu balse kalbėjo moteris. — Nieko panašaus nesu mačiusi. Kas jai atsitiko?

— Kas galėjo taip pasielgti? — murmėjo vyras.

— *Prašau, nelieskite!* — šaukė ji. — *Man skauda!*

— Otai, pažvelk. Lūpos juda. Kas tau nutiko, mažyle?

— *Prašau, padėkite!*

— Mergaitė, kas atsitiko? Pasakyk ką nors.

— Palik ją ramybėje, — sumurmėjo vyras. — Matai, kad nekalba. Manau, ji nebylė. Padėk, turime skubiai nuvežti į ligoninę.

Moteris atsitiesė ir baikščiai pažvelgė į miško pakraštį.

— Ar čia ne ta pati prieš metus pradingusi mergaitė?

I

*Sekmadienis, rugsėjo 1-oji,
prieš pirmadienį, rugsėjo 2-ąją*

Visas gyvenimas — kančia.

ARTHUR SCHOPENHAUER

Didžiąją metų dalį atrodė, kad Vysbadene negali nutikti nieko blogo. Rami mokyklų, ligoninių, reabilitacijos klinikų, alėjų ir plačių gatvių su prekybos centrais raizgalynė.

Tačiau šią naktį miegantis kurortinis miestelis su terminėmis voniomis ir mineraliniais šaltiniais parodė visiškai kitokį veidą. Šniokščiantis lietus prausė Sabinos automobilio priekinį stiklą, o žibintai vos nušvietė tamsoje stūksančius namų fasadus.

Koks šlykštus oras! Sabinos plaukai buvo šlaputėliai, drabužiai permirko iki paskutinio siūlo. Miesto gatvėmis ją lydėjo navigacijoje pasirinktas Klausas Kinskis balsas. Ji važiavo pro prabangias parduotuves, kurioms tikriausiai niekada neturės pakankamai pinigų. Tačiau šiuo metu vis tiek neturėjo nuotaikos apsipirkinėti. Dabar reikėjo tik karštos vonios ir sausų drabužių.

Prieš penkias valandas Sabina išvyko iš Miuncheno ir visą kelią klausėsi radijo. Likus keliems kilometrams iki išsukimo iš greitkelio į Vysbadeną, sprogo priekinė kairė padanga. Vos pavyko kelkraštyje sustabdyti automobilį. Sabina paskambino techninės pagalbos telefonu, tačiau avarinė tarnyba galėjo atvykti tik po dviejų valandų. Pirmenybė teikiama ankstesniems įvykiams. Lietuviai lyjant, ji išlipo iš automobilio, iš bagažinės pasiėmė šviesą atspindinčią liemenę ir nelaimės vietą pažymėjo išpėjamuoju trikampiu. Niekas nesustojo ir nepaklausė, kodėl jos automobilis paliktas kelkraštyje su mirksinčiais avariniais žibintais. Pravažiuojantys automobiliai kartkartėmis aptaškydavo vandeniu, kol ji keikdamasi atsitūpusi triūsė: domkratu pakėlė mašiną, kryžminių raktu atsuko veržles ir pritvirtino atsarginį ratą.

Visą laiką Sabina svarstė, ar elgtis teisingai. Permirkusi iki paskutinio siūlo galėjo nueiti du kilometrus iki artimiausio išva-

žiavimo ir, gurkšnodama degalinėje kavą, palaukti, kol atvyks pagalbos kelyje tarnyba. Bet neturėjo tiek laiko. Tik ne ši vakarą! Be to, džinsai buvo purvini, rankos tepaluotos, o į batus prisisunkė tiek daug vandens, kad jautėsi kaip varlė. Tikriausiai netrukus tarp kojų pirštų ims augti pelekai.

Anksčiau ji niekada nesusimąstė, ar atsarginėje padangoje yra pakankamai oro. Žinoma, kad nebuvo, tačiau su padanga, panašia į pradurtą pripučiamą valtį, bent jau galės pasiekti išsukimą iš greitkelio. Garsiai keikdamasi Sabina priveržė varžtus ir į bagažinę įkėlė sugadintą padangą. Prarasta daugiau nei valanda.

Pagaliau įlipusi į automobilį, ji nusišluostė šlapią veidą. Trum-pam žvilgtelėjusi į galinio vaizdo veidrodėlį, pamatė, kad atrodo kaip imtynių purve pralaimėtoja.

Prakeiktas karvės šūdas!

Užvedė automobilio variklį. Iš garsiakalbių pasklido hiphopo muzika. Šito mėšlo neįmanoma klausyti. Dabar norėjosi ko nors įkvepiančio, todėl, iš daiktadėžės išsitraukusi Niko Hornbio audioknygą, įkišo kompaktinį diską į grotuvą. Per garsiakalbius pasigirdo Matijaso Švaighioferio balsas ir akimirka pasaulyje įsi-vyravo tvarka. Išsukusi iš greitkelio, netgi rado degalinę, kurioje galėjo pripūsti atsarginę padangą.

Po penkiolikos minučių Sabina pasiekė miesto centrą. Navigacija rodė, kad reikia išsukti iš centrinės Vysbadeno gatvės ir važiuoti Geisbergo kryptimi. Ten buvo jos kelionės tikslas, kur praleis dvejus metus. Be to, vėl pamatys Eriką. Būdami šešiolikos, jie draugavo. Smagu prisiminti tuos laikus. Tačiau baigęs mokyklą, Erikas išėjo tarnauti į Bundesverą, o dabar, po kelerių metų studijų, dirbo FKTB* komisaru. Prieš metus jie vėl atnaujino santykius. Bendravimas per atstumą „Vysbadenas-Miunchenas“ nepasiteisino, todėl prieš mėnesį skaudančia širdimi santykius teko nutraukti.

* FKTB — Federalinis kriminalinių tyrimų biuras (vokiškai *Bundeskriminalamt* — BKA). Čia ir toliau vertėjos pastabos.

Erikas net nežinojo, kad ji atvyksta. Sabina norėjo įspėti, bet visą savaitę niekaip negalėjo su juo susisiekti nei telefonu, nei internetu. Galbūt pasikeitė telefono numeris, o gal netikėtai turėjo išvykti į komandiruotę užsienyje. Kad ir kaip būtų, Sabina tikėjosi, kad Vysbadene atsiras galimybių santykius atnaujinti... Jei jis apskritai to norės.

Aukščiausiam Geisbergo taške privažiavusi FKTB teritoriją, Sabina nutildė Matijaso Švaighioferio balsą. Lietuje matė aukštą tvorą, plieninius vartus, užtvaras ir teritoriją juosiančias stebėjimo kameras. Siauras Tėro aklagatvis vedė iki apsisukimo aikštelės su keliomis automobilių stovėjimo vietomis lankytojams. Čia daugiaaukštis pastatas su stikliniais koridoriais, vedančiais į biurus, dalijosi skirtingas puses. Visas kompleksas priminė modernią tvirtovę.

Sabina sustojo, nusivilko šviesą atspindinčią liemenę ir išlipo iš automobilio. Per lietu užbėgo laiptais iki pagrindinio įėjimo ir pro apsaugos darbuotoją nėrė pro besisukančias duris. Ją nušvietė neoninė šviesa. Dešimtą valandą vakaro vestibulyje buvo tylu. Atrodė kaip išmirę. Kairėje pusėje stovėjo budėtojo postas, dešinėje buvo viso kūno skeneris, kiek toliau — vieta, kurioje patikrinami lagaminai. Prie sukamųjų vartelių stovėjo uniformuota moteris su ginklu ir du pastato apsaugininkai. Spragsėjo prie diržų prisegtos radijo stotelės. Ant sienos kabantis ekranas rodė reklaminę laidą. „Prisidedame prie vidaus saugumo užtikrinimo.“ *Galime lažintis*, pagalvojo Sabina. Visuose kampuose kabo kamerų su užrašu „Teritorija stebima vaizdo kameromis“. Priėmimo skyrius atrodė toks pat jaukus ir svetingas, kaip ir žmonių kontrolės vartai oro uoste po perspėjimo apie terorizmo grėsmę.

Nusibraukusi nuo veido rudus plaukus, ji pasilenkė prie didžiulės stiklinės pertvaros langelio.

— Sabina Nemec.

Vandens lašai nuo plaukų lašėjo ant pulto.

— Nuo rytojaus pradėdau mokytis akademijoje.

Apsaugininkas, taip pat ginkluotas ir vilkintis uniformą, supdamasis ant sukamosios kėdės, prisiryšė prie langelio ir žvilgtelėjo į kompiuterio ekraną.

— Vėluojate.

— Žinau. Gal turite rankšluostį?

Tik dabar jis pažvelgė į Sabiną. Maždaug penkiasdešimties metų, juodaplaukis, vešliais ūsais, pietietiškų bruožų vyras. Ant marškinėlių prisegtame ženklelyje užrašyta *I. Falkonas. Ignacijus*, o gal *Inocentas*?

— Kambaryje rasite viską, ko reikia. Pirmiausia man pateikite asmens tapatybės dokumentą ir leidimą įeiti.

Tikriausiai *Ignoracijus*!

Namo apsaugininkai stebėjo ją nejudėdami iš vietos. Jų veiduose Sabina matė įtampą. Iš striukės kišenės išsitraukusi pasą ir leidimą, pastūmė juos pro dokumentams skirtą angą. Daug kartų siuntė prašymą FKTB, tačiau vis sulaukdavo neigiamo atsakymo. O štai dabar, būdama dvidešimt aštuonerių, tiksliau, prieš dvi dienas, penktadienio rytą, netikėtai sužinojo, kad yra priimama į *Itin gabių jaunuolių akademijos* grupę kriminalinės policijos komisare-stažuotoja, ir semestras prasideda jau rytoj.

Žinoma, buvo keista. Vien todėl, kad kasmet keli tūkstančiai jaunuolių pateikdavo prašymus studijuoti akademijoje, bet tik penkiasdešimt gaudavo kvietimus. O dabar staiga, po to, kai daug metų FKTB atmesdavo jos kandidatūrą, leidžiama studijuoti, ne-laikius nė vieno stojamojo egzamino. Ar tik ne Eriko darbas?

Budėtojas kruopščiai patikrino dokumentus. Net aukštyn kilstelėjęs smailų smakrą.

— Išdavimo punktas šiuo metu nederba. Dokumentus ir būtinus reikmenis gausite čia.

Trumpai aiškindamas taisykles, Falkonas pastūmė naują tarnybinį tapatybės ženklelį ir folijoje įvyniotą tarnybinį pažymėjimą

su integruota mikroschema, apsaugota nuo klastojimo. Taip pat padavė prisegamą ženklelį su jos pavarde.

— Tai patvirtina jūsų dalyvavimą. Nuo praėjusios savaitės pastate sugriežtintos saugumo taisyklės. Taigi, kad nekiltų problemų, asmens tapatybės kortelę laikykite matomoje vietoje, ant krūtinės, — murmėjo jis nuobodžiu balsu, tarsi šiandien šį sakinį būtų kartojęs penkiasdešimtą kartą.

Kaip tik tuo metu apsaugos darbuotoja pajudėjo ir, ištraukusi iš Sabinai nematomos erdvės, sukrovė ant stalo daiktus.

— Jau maniau, kad jie nebus reikalingi, — paaiškino moteris.

Sabina atpažino apsauginiame dėkle įkištą „Sig Sauer 229“ pistoletą su spyňa ir gaiduku. Miuncheno kriminalinėje policijoje ji naudojosi „Heckler & Koch“ pistoletu, tačiau išmokti elgtis su „Sigu“ jai nebus sudėtinga.

Šalia moteris padėjo apkabą.

— Koviniai šoviniai? — paklausė Sabina.

Moteris nusišypsojo kolegoms.

— Nepraleido čia nė minutės, o jau nori kovinių šovinių. Tai apkaba pratyboms, *ponia komisare*, — paaiškino ji ir padėjo ant stalo dar vieną. — O šita — su „Action“ šoviniais.

Sabina žinojo. Senosios kulkos perskrodavo kūną kiaurai, o šios jame sustodavo ir susprogdavo.

Moteris ištraukė tamsiai mėlyną FKTB striukę su užtrauktuku, sportinį krepšį, antrankius, pipirinių dujų balionėlį ir teleskopinę lazda. Sabina turėjo pasirašyti daiktų priėmimo aktą. Tuo metu *Ignoracijus Falkonas* pro langelį išstūmė mokymo programą, krūvą žinytų ir lankstinukų, pagal kuriuos Sabina turėjo rasti kelią FKTB pastatuose. Pliaukštelėjęs delnu per popierius, jis padrąsinamai pažvelgė į atvykėlę.

— Jei turėsite klausimų, į mane nesikreipkite... Viską rasite čia.

Tada ant krūvos viršaus padėjo dar vieną segtuvą ir išsižiojo.

— Ai, atvejo analizės specializacija. Po savo sparnu priims Martenas Sneideris.

— Martenas S. Sneideris, — patikslino moteris iš vidaus saugumo tarnybos. — Sveikinu!

Vis dėlto balse nuoširdaus entuziazmo gaidos nesigirdėjo.

Sabina praskleidė segtuvą ir iškart pastebėjo pavardžių sąrašą.

— Į kursą pateko tik penki studentai?

— Daugiau niekada ir nebūna, — ištare budėtojas. — Likusieji paskirstyti į kitų specializacijų studijas. Netrukus susipažinsite ir su kitais kolegomis; iš dalies sutampa mokymosi programos. Čia konfidencialumo deklaracija.

Falkonas pakišo dar vieną lapą popieriaus.

— Pasirašykite ir rytoj nusineškite į pirmą paskaitą.

Tada ant stalo padėjo biometrinių duomenų skaitytuvą.

— Abiejų rankų nykščius, smilius ir didžiuosius pirštus. Imame šešis visų darbuotojų pirštų atspaudus, kad...

— Žinau, — nutraukė Sabina, dėdama pirmą pirštą ant skaitytuvo. *Kad nusikaltimo vietoje būtų galima atmesti savų žmonių pirštų atspaudus.*

Po procedūros Falkonas nukėlė aparatą nuo stalo.

— Puiku, registracija baigta. Sveika atvykusi į akademiją. Studentų miestelis yra priešais pagrindinį pastatą, — paaiškino jis, rodydamas link išėjimo.

Štai kaip viskas paprasta!

Galiausiai budėtojas padavė magnetinę kortelę su nurodytu numeriu — penkiasdešimtas. Kas atvyksta paskutinis, tas gauna paskutinį kambarį. Tikėkimės, tai nebus mažytis, apleistas kambarėlis. Studijuodama ji gaus tik devynis šimtus eurų per mėnesį, tačiau apgyvendinimas nemokamas. Mėnesio pabaigoje Sabina nutraukė buto Miunchene nuomos sutartį. Kadangi žinia apie priėmimą į FKTB buvo netikėta, laiškas dėl buto nuomos vis dar gulėjo pašte. Dėl buto ji visiškai nesigailėjo. Labiau liūdino tai, kad ilgai nematys tėvo ir sesers, ypač trijų dukterėčių, kurioms buvo penkeri, šešeri ir aštuoneri metai. Mergytės atrodė kaip trys var-

gonų vamzdžiai ir visada didžiavosi teta Bine. Tačiau čia galės dažniau matyti Eriką.

— Turiu dar vieną klausimą, — ištare Sabina, kišdama ginklą ir dokumentus į sportinį krepšį.

Budėtojas mostelėjo galva į popierius.

— Ten viskas parašyta.

— Galbūt, — atsakė ji. — Gal žinote, ar kriminalinės policijos komisaras Erikas Dorferis išvykęs į užsienį, o gal atostogauja?

Falkonas pažvelgė, tarsi norėdamas pasakyti: *Senjorita, ar aš panašus į žmogų, kuris žino visų dviejų tūkstančių šiame pastate esančių bendradarbių grafikus?*

Iš jos veido išraiškos vyras suprato, kad ši informacija Sabinai svarbi. Arba jam tiesiog pagailo merginos šlapiais drabužiais ir tepaluotomis rankomis.

Tylėdamas jis paspaudė klaviatūros mygtukus ir pažvelgė į ekraną.

— Mhhh, — susiraukė jis. — Serga. Guli Šventojo Juozapo ligoninėje.

— Čia, Vysbadene?

Jis pakėlė akis.

— Apgailestauju. Daugiau nieko nežinau, — ištare jis ir pašaipiai pridūrė: — Ir negaliu tavęs ten nuvežti.

Sabina nekreipė dėmesio į balso toną. Akies krašteliu pastebėjo tris apsaugos pareigūnus kalbantis tarpusavyje. Galiausiai nuo grupelės atsiskyrusi moteris priėjo prie Sabinos.

— Ar pažįstate Dorferį?

— Taip, jis yra... draugas, kartu lankėme mokyklą.

— Kada jį matėte pastarąjį kartą?

Sabina trumpam susimąstė.

— Maždaug prieš mėnesį, kai jis lankėsi Miunchene. Kodėl klausiate?

— Apie jį kalbėjome šiandien vidurdienį. Manau, turite žinoti, kad jis gydomas intensyviosios terapijos skyriuje.

Sabina pasijuto tarsi gavusi smūgį į galvą. Tuo netikėdama žiūrėjo į moterį.

— Man labai gaila, — pasakė pareigūnė kiek tyliau, bet švelnus, užuojautos kupinas balsas jai visai netiko. — Jam šovė į galvą, o dabar sukelta dirbtinė koma.

— Ką? Aš...

Eriką pašovė? Galvoje sukosi dešimtys klausimų.

— Ar tai įvyko tarnybos metu?..

Moteris linktelėjo galva.

— Daugiau negaliu pasakoti.

Apstulbusi Sabina įmetė sportinį krepšį į bagažinę. Net nepastebėjo, kad dar kartą permerkė lietus. Kaip paralyžiuota pajudėjo iš automobilių aikštelės, išsuko iš aklagatvio ir lėtai riedėjo priešinga kryptimi — nuo pagrindinio pastato link studentų miestelio teritorijos.

Prispaudus tapatybės kortelę su mikroschema prie skaitytuvo, pakilo automatinis užtvartas ir įleido ją į akademijos teritoriją. Žibintų šviesoje, pro lietaus šydą, pasirodė dviejų aukštų U formos pastatas. Modernus plieno ir betono namas stikliniu fasadu. Per teritoriją lydėjo daugybė rodyklių ir ženklų. Kairėje stovėjo sporto centras ir plaukimo kompleksas su giliu baseinu, kurio tamsiai mėlynas vanduo spindėjo avarinių lempų šviesoje. Centre — auditorijos, dešinėje — studentų gyvenamosios patalpos. Čia tikrai nebuvo varganų kambarėlių. Po stogu pritvirtintos stebėjimo kameros. Aikštelėje priešais pastatą matėsi gyvatvore aptverta sraigtasparnių aikštelė.

Džiaugsmas, kad paliko senąjį gyvenimą ir gavo vietą akademijoje, kur dvejus metus mokysis ir sunkiai treniruosis, išblėso.

Erikas!

Apsaugos tarnybos pareigūnė pasakė *Daugiau negaliu pasakoti*, o ne *Daugiau nieko nežinau*. Kur, po velnių, įsivėlė Erikas?

Suradusi, kur pastatyti mašiną, Sabina, sekdamą nuorodomis į kambarius, per lietu nusitempė lagaminą į pastatą. Koridoriuose judesio jutikliai automatiškai įjungdavo šviesą. Kameros sekė kiekvieną žingsnį.

Kambarys buvo koridoriaus gale. Jau ketino elektronine kortele atrakinti duris, kai pamatė už staktos užkištą voką. Jame buvo ranka rašytas raštelis.

Rytoj, 7.30, ateikite į 1 auditoriją.

Martenas S. Sneideris

Ir daugiau nieko. Sabina vėl susimąstė, kodėl kvietimą studijuoti gavo būtent dabar.

Kitą rytą Sabina kambaryje užsiplikė puodelį stiprios kavos. Tada tuščiais akademijos koridoriais nuėjo į pirmu numeriu pažymėtą auditoriją. Minutė po pusės aštuonių. Pasibeldusi į duris, įėjo vidun.

Pro plačius langus švietė ryto saulė. Naktį siautusi audra nurimo.

Patalpa priminė įprastą universiteto auditoriją. Tik šiek tiek mažesnė. Viduryje stovėjo dėstytojo pultas su daugybe ištraukiamų technologinių įtaisų. Už jo kabojo didelis projektoriaus ekranas. Ant lubų pritvirtintos trys vaizdo stebėjimo kameros, užtikrinančios, kad auditorijoje neliktų nė vienos pilkosios zonos. Darbo vietos studentams su šiuolaikiškais nešiojamaisiais kompiuteriais, elektros ir interneto jungtimis buvo išdėstytos puslankiu trimis eilėmis, kilo laipteliais aukštyn ir priminė amfiteatrą.

Martenas Sneideris sėdėjo palinkęs prie stalo ir analizavo šūsnį dokumentų.

— Vėluojate, Voveryte, — sumurmėjo jis nepakeldamas galvos.

— Atsiprašau.

Sabina ganėtinai gerai pažinojo Sneiderį. Suprato, jis nejuokauja. Mergina apsidairė. Laimei, auditorijoje daugiau nieko nesimatė. Dar prieš metus negalėjo pakęsti, kai ją vadino *Voveryte*. Jis puikiai žinojo, kad šią pravardę Sabina sugalvojo tėvas dėl rudų plaukų ir didelių migdolų rudumo akių. Ji draudė Sneideriui taip vadinti, bet jis tyčia nepaisė reikalavimo.

Pastūmęs šalin dokumentus, Sneideris padėjo dideles kaip lėkštes rankas ant stalo.

— Sveika atvykusi į Vysbadeną. Tikiuosi, nesigailėsite dėl savo sprendimo.

Jo balse aiškiai jautėsi nyderlandų akcentas su kiek prailgintu *L* garsu.

— O kodėl turėčiau?

Sneideris žinojo apie Sabinos svajonę dirbti Federaliniame kriminalinių tyrimų biure.

Jis įsmeigė šaltą žvilgsnį.

— Čia tapsite gerai apmokytu pėdsekiu šunimi, kuris puls vos išgirdęs komandą. Susigyvenkite su šia mintimi.

Nuo pastarojo susitikimo, kai Sneideris pasikvietė ją tirti bylą, praėjo daugiau nei metai. Jo išvaizda beveik nepakito: kiek aukštesnis nei metro aštuoniasdešimtys, liesas kūnas slepiasi juodame dizainerio siūtame kostiume. Sabina žinojo, kad jam buvo keturiasdešimt septyneri, tačiau jau tuomet atrodė daug vyresnis. Jį slėgė darbas. Siaurai išskustos žandenos plona linija driekėsi iki pat smakro. Plika galva ir išblyškęs veidas, jau daug metų nematęs saulės, atrodė tarsi iš nespaltoto filmo.

Sneideris buvo geriausias FKTB nusikalstamų veikų profilavimo specialistas. Sabina stebėjosi, kodėl toks ciniškas mizantropas kaip Sneideris, kuris nepatiko aplinkiniams nei per nago juodymą, užsiėmė jaunuolių mokymu.

— Ar turėčiau jaudintis, kad tapsiu pėdsekiu šunimi? — paklausė ji.

— Tai priklauso nuo jūsų. Ar žinote, kad gyvūnai cirke paprastai gyvena ilgiau nei zoologijos sode? — atsilošdamas ištarė jis. — Juos dresuoja, skiria tam tikras užduotis. Jie turi tikslą. Prasminga veikla pailgina gyvenimą.

— Ir todėl jūs dėstote akademijoje?

Sneideris sėdėjo abejingu veidu.

— Gyvenimo prasmė yra suteikti gyvenimui prasmę, ar ne tiesa? Ne metai sendina, o neveiklumas ir abejingumas, — pasakė jis ir pabaksnojo į popierių šūsnį. — Asmeninės bylos. Ugdyti studentus — sudėtingas darbas.

Sabina nebuvo nusiteikusi filosofinėms nesąmonėms. Bent jau ne šiuo metu.

— Kodėl mane kvietėte?

— Esu įsitikinęs, jums buvo smalsu vėl mane pamatyti.

Jos žandikauliai suvirpėjo. Sneideris nė kiek nepasikeitė.

— Tiesą sakant...

— Smagu, kad galėjau patenkinti jūsų smalsumą.

— Oi... — garsiai atsiduso ji.

— Kodėl tokia suirzusi?

— Gaištu laiką. Įvadinė paskaita prasidės devintą. Iki tol norėčiau ligoninėje aplankyti Eriką.

— O Dieve, koks naivumas, — šyptelėjo jis šaltai. — Ligoninėje jį saugo du pareigūnai. Be specialaus leidimo net prie palatos neprieisite.

Sabinos atmintyje Sneideris buvo išlikęs kaip nelabai simpatiškas, tačiau šiek tiek malonesnis asmuo. Užuož žeminęs, galėjo bent jau užjausti.

— Jūs draugavote su Eriku Dorferiu, tiesa?

Draugavote? Tikriausiai jis žinojo apie išsiskyrimą.

— Norėjau susitaikyti, — paaiškino ji.

— Jo būklė prastoka. Bet jūs viską žinote.

Širdį suspaudė tarsį geležinėmis replėmis.

— Ar žinote, kodėl jį pašovė?

Netardamas nė žodžio, Sneideris įkišo ranką į stalčių, išsitraukė rausvą lapelį, jį užpildė, pasirašė ir ištiesė Sabinai.

— Su šiuo lankytojo leidimu praeisite pro apsaugą į Eriko palatą.

— Ačiū.

Paėmusi lapelį, ji nuėjo link durų. Pusiaukelėje atsigręžė.

— Gal galite pasakyti?..

Jis parodė į duris.

— Dažniausiai išėjimą rasite ten, kur buvo įėjimas.

Po akimirkos jis vėl paniro į studentų bylas.

Šv. Juozapo ligoninė buvo vos už kelių minučių kelio automobiliu nuo Geisbergo. Įėjusi į Intensyviosios terapijos skyrių, Sabina parodė leidimą. Slaugytojas palydėjo į Eriko palatą, prie kurios stovėjo du pareigūnai. Vienas iš jų, stilingai nukirptais plaukais ir kamuotu veidu, priminė spintą. Sunku pasakyti, ar po švarku turėjo ginklą.

— Pavardė? — paklausė jis ramiu veidu.

Ji ištiesė FKTB pažymėjimą.

— Esu... Eriko mergina, — melavo ji, taip tikėdamasi išpešti kuo daugiau informacijos.

Tada parodė lankytojo leidimą.

Pareigūnas kilstelėjo tankius kaip krūmai antakius.

— Pasirašė pats Sneideris.

Jis žvilgtelėjo į kolegą. Akivaizdžiai nustebo.

— Ar žinote, kodėl šovė į Eriką?

— Nesu įpareigotas suteikti jums tokią informaciją.

Tikriausiai jis nebuvo sužavėtas. Pareigūnas pravėrė duris, o Sabina įsmuko vidun.

Žaliuzės buvo nuleistos. Pro siaurus plyšelius skverbėsi saulės spinduliai. Palatoje buvo girdėti tik aparatų pypsėjimas. Erikui sukelta dirbtinė koma, prijungta daugybė aparatų, ant veido — deguonies kaukė. Atsisėdusi prie lovos, Sabina jį stebėjo. Vienoje pusėje pro tvarstį kyšojo šviesių plaukų sruoga. Kita pusė tikriausiai nuskusta. Kamuotą smakrą dengė trijų dienų barzdelė.

Sabina palietė pirštais jo veidą. Šiurkšti oda buvo vėsi. Bet kurią akimirką tikėjosi, kad Erikas atmerks akis, tačiau jos liko užmerktos. Tik neramiai virpėjo tamsios ilgos blakstienos. Jis atrodė toks pažeidžiamas — nė ženklo to tvirto vyro, kurį matė prieš ke-

lias savaites. Blogiausia, kad šioje situacijoje negalėjo niekuo jam padėti ir pažadinti iš miego.

— Kodėl mūsų santykiai nutrūko? — šnabždėjo ji.

Staiga viskas pasirodė taip siurrealu. Vienuolika mėnesių pakaitomis laktė tarp Miuncheno ir Vysbadeno arba tiesiog vienai dienai susitikdavo pusiaukelėje, kad dažniau galėtų būti kartu. O tada turėdavo atsisveikinti. Sabina net ketino mesti darbą Miuncheno kriminalinėje policijoje ir persikelti į Vysbadeną. Būdama tyrėja, visada pirmoji atvykdavo įvykio vieton, išsiaiškindavo, ar įvykdytas nusikaltimas, aptverdavo teritoriją, surinkdavo pirštų atspaudus, apklausdavo liudininkus, surašydavo faktus kolegoms iš žmogžudysčių skyriaus — vis tiek nenorėjo taip dirbti visą gyvenimą.

Tačiau tuo metu jų santykiuose ėmė jaustis įtampa. Ar galima sakyti, kad jie nutolo vienas nuo kito? Iš tiesų, jie niekada nebuvo kartu.

Sabina švelniai laikė ranką su įsmeigta lašelinės adata.

— Reikėjo palaukti dar mėnesį.

Sabina žinojo, kad dėl išsiskyrimo Erikas kentėjo labiau nei ji. Sabina visad mieliau rinkosi skausmingą pabaigą nei skausmą be pabaigos. Tačiau tai nereiškia, kad jai neskaudėjo. Tiesiog taip ilgiau nebegalėjo. Ji žiūrėjo į ateitį. Visgi pasiūlymas dirbti FKTB viską apvertė aukštyn kojomis. Ar negalėjo tai nutikti prieš mėnesį?

— Tu, kvailėli, tikriausiai stačia galva nėrei į darbą. Ar tai buvo tinkamas būdas užsimiršti?

Šluostydamosi nuo veido ašaras, Sabina pajuto šaltus kaip ledas pirštus. Jei tai tiesa, vadinasi, iš dalies ji kalta, kad Erikas guli ligoninėje, prijungtas prie dirbtinio kvėpavimo aparato. Kol jis neprabus ir neįtikins priešingai, ji savo sprendime įžvelgs šios kančios priežastį. Nepaisant tvarsčių, Erikas, kaip anksčiau, atrodė šelmiškai. Dar mokyklos laikais jos bavarietiška nuostaba „negal būt“ priversdavo jį nusišypsoti. Galbūt privers ir šiandien. Žvilg-

telėjo į prietaisus, nuolat matuojančius Eriko kraujospūdį, širdies ritmą ir kūno temperatūrą. Jį maitino dirbtinai per zondą.

— *Negal būt*, — ištare ji ir, sugriebusi jo ranką, apsipylė ašaromis.

Po pusvalandžio Sabina išėjo iš Eriko palatos. Dar po dvidešimties minučių akademijoje turėjo prasidėti įvadinė paskaita, o Sneideris nepakentė vėluojančiųjų.

Einant koridoriumi, garsiai atsivėrė lifto durys. Priešais ją pasirodė gydytojas baltu chalatu — liesas, siauro veido. Sabina kaip užburta žiūrėjo jam į akis. Paraudusias, šiek tiek išsprogusias, kaip sergančiųjų Bazedovo liga. Po akimis nudribę mėlyni maišeliai. Akivaizdu, vyras per mažai miegojo. *Tikiuosi, jis negydo Eriko.*

Sabina įlipo į liftą ir paspaudė pirmo aukšto mygtuką. Prieš užsiveriant durims, pamatė, kaip gydytojas linktelėjo pareigūnams ir dingo Eriko palatoje.

Devintą valandą, sekundės tikslumu, Martenas Sneideris įžengė į auditoriją. Sabina žinojo, kad jis ne tik mąstė, bet ir veikė tiksliai kaip laikrodinis. Net nežvilgtelėjęs į studentus, ilgais žingsniais nužirgliojo prie pulsto.

Be Sabinos, buvo dar keturi studentai. Ji sėdėjo antroje eilėje, šalia buvo tuščia vieta, o už jos išsidrėbusi sėdėjo jauna moteris ir nerūpestingai kramtė rašiklį. Pirmoje eilėje buvo įsitaisę dar trys: moteris ir du vyrai. Visi maždaug to paties amžiaus kaip ir Sabina. *Jie geba mąstyti kritiškai ir turi mažiausiai ketverių penkerių metų darbo patirtį*, pagalvojo Sabina. Ji stebėjo kolegų elgesį. Niekas nejuokavo. Atrodė visi nusiteikę rimtam darbui.

Ilgomis rankomis Sneideris atsirėmė į pulstą, palinko į priekį ir nužvelgė studentus.

— Noriu kartą ir visiems laikams pasakyti: man nusispjauti į lyčių atžvilgiu korektiškas sąvokas, pavyzdžiui, *studentės ir studentai*. Man jūs visi studentai. Jei nepatinka, galite skųstis FKTB prezidentui Hesui. Tik perspėju: skundų dėl mano elgesio visas kalnas!

Sneideris tarsi sustingo.

Pro didžiulį langą Sabina žvilgtelėjo į sraigtasparnių aikštelę. Nuo vėjo linko gyvatvorės.

— Antra, ir tai taikoma jums, ponio Nemec, akademijoje yra kelios studijų kryptys. Jūs pasirinkote operatyvinę bylų tyrimą. Mes esame ne *nusikaltimų profiliavimo specialistai*, o policijos bylų analitikai, pagrobimų bylų specialistai ir teismo kriminalistai-psichologai. Privalome ne tik analitiškai mąstyti, bet ir įsigilinti į esmę.

Jo žvilgsnis perskrodė erdvę virš studentų galvų. Po akimirkos veide pasirodė puikiai įvaldyta lavoniška šypsena.

— Išanalizavau jūsų bylas. Esate vidutiniškai aukšto intelekto, tačiau, mano nuomone, ganėtinai žali, — pasakė dėstytojas ir, nužvelgęs susirinkusiuosius, giliai atsiduso. — Negaliu sakyti, kad šokinėju iš laimės, matydamas jus savo grupėje, bet pasistenkime padaryti ką galime geriausiai.

Akimirką Sneideris užsimerkė ir pasitrynė smilkinius. Atrodė nelaimingas. Geriausias vaistas nuo siaubingų klasterinių galvos skausmų buvo žudikų medžioklė. Dukart stipresnių už migreną skausmų, kuriuos bandė numalšinti. Tą rytą buvo ne itin geros nuotaikos. Tikriausiai jau seniai nesivaikė kokio nors nusikaltėlio.

— Studijos vyks labiau nei intensyviai, — nepakeldamas galvos tęsė jis. — Turėsite ne tik sukandę dantis eiti į priekį, kaip kitų disciplinų studentai, bet ir *kentėti*. Pažadu.

— Nebloga pradžia, — sumurmėjo Sabinos kaimynė.

— Kažką sakėte, Martineli?

— Nieko, — atsakė Sabinos kaimynė.

— Gerai.

Sneideris net nepakėlė akių.

Sabina žvilgtelėjo į kaimynę. Juodi plaukai supinti į ilgą kasą, liekna, raumeninga figūra, auskaras nosyje, nuskusti antakiai, o vietoj jų — tatuiruota lenkta linija. Ant kaklo pastebėjo dar vieną tatuiruotę, primenančią skorpiono geluonį. *Kieta mergina*, — tokią buvo pirmoji Sabinos mintis. Ant ženklelio parašyta *Tina Martineli*. Iš bendramokslių sąrašo Sabina žinojo, kad jai dvidešimt treji ir anksčiau studijavo teisę.

— Labas, aš Tina, — sušnabždėjo dar tyliau nei anksčiau.

Jos balsas buvo užkimęs, girdėjosi itališkas akcentas.

— Labas, aš Sabina.

— Laimei, dauguma jūsų turite patirties, — toliau kalbėjo Sneideris. — Atėjote iš federalinių žemių kriminalinės policijos valdybų, tiesiai po teisės studijų universitete arba iš kriminalinės policijos tarnybos.

Sneideris trumpai žvilgtelėjo į Sabiną. Matyt, buvo vienintelė, kuriai pavyko patekti į akademiją iš tokios žemos starto pozicijos.

— Spėju, kad bent vienas iš jūsų niekada nėra matęs lavono ar šaudęs iš ginklo.

Sneideris dirstelėjo į Sabinos kaimynę.

— Dabar — trumpas įvadas. FKTB dirba šešiolika bylų analitikų. Semestras tęsiasi keturis mėnesius. Baigia tik geriausieji. Esu jūsų mokytojas, mano vardas...

— Martenas Sneideris, — sumurmėjo Tina.

— Martenas S. Sneideris, — pataisė jis. — Su kolegomis stengsimės įspirti jums į užpakalį! Įvado pabaiga. Nuo šiol su jumis elgimės kaip su visais kitais.

Tina Martineli stengėsi tvardyti.

Sneideris atsipalaidavo ir už pulto pradėjo vaikščioti.

— Instrukcijose reikalaujama, kad privalote būti puikiai pasirengę fiziškai, valdyti ginklą ir gebėti greitai bei tinkamai reaguoti įvairiose situacijose. Žvelgdamas į veidus, suprantu, kad tai ne apie jus. Be to, ten pat rašoma, jog turite demonstruoti nepriekaištingą elgesį. Bet, su visa pagarba, man nusišvilpti į taisykles!

Abu vaikinai pirmoje eilėje nusišypsojo.

Sneideris kalbėjo vis garsiau:

— Susirinkome ne į Vienos pokylį. Turime tirti ekstremalias žmogžudysčių bylas. Niekam negali pasipasakoti, kad visą dieną žiūri į negyvus ir išniekintus žmones. Negali sugrįžti vakare namo ir savo partneriui sakyti: *Šiandien tyriau laibai įdomią penkerių metų mergaitės seksualinės prievartos ir nužudymo bylą. Brangusis, gal paduotum grietinės?* Reikalinga strategija, kaip susidoroti su tokiomis situacijomis. Kitaip čia neištersite nė dvejų metų.

Sneideris nužingsniavo nuo pulto ir praėjo pro pirmąją eilę. Stabtelėjo prie moters, kuri kažką žymėjosi užrašų knygelėje. Jis akimirką pastovėjo, tada išplėšė užrašų knygelės lapą ir, netardamas nė žodžio, jį suglamžė.

— Išduosiu paslaptį, ką mes veikiame akademijoje: mano kolega Konradas Veselis moko studentus, kaip viską padaryti *tinkamai*. Tačiau turite išmokti ne tik tinkamai elgtis, bet ir nestandartiškai mąstyti. O to jus išmokysiu aš.

Sneideris numetė popieriaus gniužulą į šiukšlių dėžę.

— Ar tai reiškia, kad negalime nieko užsirašyti? — paklausė moteris iš pirmos eilės.

— Jei nesugebate prisiminti net to, ką jums pasakiau per pirmą paskaitą, kaip ketinate įvaldyti sudėtingas serijinio nusikaltėlio mąstymo struktūras?

Po trumpos pertraukėlės jis tęsė:

— Nenoriu, kad gaištumėte mano laiką, todėl viską pasakau tik kartą, o jūs privalote atsiminti.

Sneideris sugrįžo už pulsto.

— Ar žinote, kodėl čia esate?

Tai buvo retorinis klausimas, į kurį niekas neatsakė.

— Kasmet priimame tik penkiasdešimt asmenų, kuriuos padalijame į dvi studijų kryptis. Stojantieji kruopščiai patikrinami. Tačiau studijų nebaigia septyniasdešimt procentų studentų.

Auditorijoje nuvilnijo šurmulyš. Kodėl Sneideris šitai pasakojo? Sabina pasijuto nejaukiai. *Ji* šioje griežtoje atrankoje nedalyvavo. Nuo praėjusio penktadienio įtarė, kad užėmė kito, priėmimo procedūrą praėjusio, studento vietą.

— Šioje akademijoje lavinami kūrybingi protai, kritiškai analizuojamos bylos ir ieškoma novatoriškų sprendimų, — aiškino Sneideris, į šalis ištiesęs rankas. — Patikėkite, po kelių mėnesių priešais mane sėdės tik du arba trys iš jūsų. Kodėl? Nes vėliau nuo jūsų priklausys kitų žmonių gyvybės. O aš turiu savitą, labai ypatingą tinkamiausių kandidatų atrankos metodą.

Sabina nė sekundę tuo neabejojo. Jau anksčiau buvo susidūrusi su Sneiderio metodais. Viena vertus, jis buvo genijus, kita vertus — žmonių nekenčiantis niekšas. Net tokiam korifėjui kaip

Sneideris neįmanoma savyje suderinti dviejų teigiamų savybių — genialumo ir žmogiškumo. Dauguma studentų net neįsivaizdavo, kaip jis elgiasi su žmonėmis. Deja, tik ne Sabina.

Sneideris nužvelgė patalpą.

— Ar turite klausimų?

Visi tylėjo.

— Gerai...

Staiga ranką pakėlė Tina.

— Ar galiu paklausti?

— Jau paklausėte.

Tina įsmeigė į jį bejausmį žvilgsnį.

— Na, pirmyn, kolege Martineli. Tik trumpai.

— Kodėl dėstote akademijoje, jei manote, kad mes visi esame idiotai?

Kolegos pirmoje eilėje pritariamai palinkėjo.

— Visada maniau, kad vis susipažįstu su ganėtinai įžūliais žmonėmis, — sumurmėjo jis sau, — bet vis nauji gudročiai randa kelią į akademiją.

Koks komplimentas! Sabina pastebėjo pasipiktinusių kolegų veidus. Sveiki atvykę į Sneiderio pasaulį!

— Teisingas klausimas, kurį dažnai užduodu sau, ponio Martineli, — galiausiai atsakė Sneideris. — Tų, kurie nemoko kitų senatvėje, po mirties niekas neprisimena. Ar pakaks tokio atsakymo? Dabar *aš* paklausiu jūsų: kodėl *jūs* čia?

— Kad po poros metų galėčiau su siaubu girtis, jog mokiausi pas jus.

Nuskambėjo ironiškai. Sabina šyptelėjo.

Sneideris palenkė galvą.

— Geras atsakymas.

Akimirką Sabinai pasirodė, kad jis taip pat šypsosi. Sneideris žvilgtelėjo į rankinį laikrodį — „Swatch“ su Nyderlandų vėliavos spalvomis.

— Baigėme. Likusią paskaitos dalį paskaitykite šiek tiek apie Šimtakojo žmogžudystes. Pasiimkite užpildytą konfidencialumo deklaraciją. Pasimatysime lygiai trečią. Kas vėluos arba neturės pasirašytos deklaracijos, lėks lauk.

Tai pasakęs apsisuko ir išėjo iš auditorijos.

Kurį laiką tvyrojo tylą. Pasigirdo keli atodūsiai. Sabina atsilošė ir laukė. Studentai dėjosi dokumentus, iš lėto pasipylė pirmieji komentarai. Pasigirdo *blogiau nei maniau* arba *arogantiškas šuns-nukis*. Tačiau Sabina žinojo, kad tai buvo tik nekaltas žaidimas. Ji pažinojo visiškai kitokį Sneiderį. Vis dėlto tokią reakciją galima suprasti. Viena vertus, Sneideris neatrodė traukiantis aplinkinius, kita vertus, čia sėdėjo ne spuoguoti, paaugliško amžiaus pienbūniai, o kolegos, kurių dauguma buvo sukaupę profesinės patirties. Nors Tina buvo jauniausia, bet neatrodė kaip neseniai iš kiaušinio išsiritęs viščiukas. Ir staiga iš Sneiderio turėjo išgirsti, kad pusė jų tėra šiukšlės, kurias teks atsijoti.

— Nėra jis toks šlykštus, — staiga šalia ištare Tina.

— Palaukite.

Sabina pasiėmė aplanką ir pirmoji išėjo iš auditorijos. Prie lifto pamatė Sneiderį, kalbantį su aukštu žilaplaukiu vyru.

— Beje, mūsų sumanymas išdalyti naujus mobiliuosius anksčiau nei planuota nedavė jokių rezultatų, — pasakė žilaplaukis.

Sabina priėjo arčiau.

— Todėl pasiūliau Hesui įrengti kameras studentų miestelyje, požeminiame garaže ir miško aikštelėje.

Atsivėrus lifto durims, Sneideris įžengė į kabiną. Sabina ketino prasmukti pro žilaplaukį vyrą ir dingti laiptinėje, bet šis atsigręžė. Akimirka ji apstulbo. Vyras buvo nesiskutęs, veide pamatė galias raukšles ir *vieną* žvitrų peilio aštrumo akį. Kitą akį dengė juodas raištis, dėl kurio vyras atrodė storžievis. Pastebėjęs, kad Sabina sumišusi, jis žvilgtelėjo į jos ženklelį su pavarde.

— Taigi jūs esate Sabina Nemec... — tarė jis, ištiesdamas ranką.

Rankos oda buvo šiurkšti, paspaudimas tvirtas.

— Laba diena.

Sabina akimis ieškojo ženklelio su pavarde, tačiau nepastebėjo.

— Girdėjau apie jus. Pernai gerai padirbėjote. Martenas ke-
liais žodžiais prasitarė, o taip jis elgiasi retai. Turėjote jį labai nu-
stebinti. Tiesą pasakius, esate žemesnė, nei maniau.

Kiek vyras žinojo apie jos ir Sneiderio darbus? Ir ji nebuvo
tokia jau maža. Metras šešiasdešimt trys centimetrai.

— Tikiuosi, atitinkate reikalavimus.

Paplekšnojęs jai per petį, vyras nuėjo koridoriumi.

Sabina palydėjo nepažįstamąjį žvilgsniu. Jis sunkiai ėjo. Šiek
tik šlubavo. Galbūt sužeistas, o gal negalėjo sulenkti kojos.

Priėjo Tina.

— Na, susiradai pirmą draugą?

Sabina papurtė galvą.

— Net neįsivaizduoju, kas jis.

— Nepažįsti? — nusijuokė Tina. — Ko jus toje kriminalinėje
policijoje moko? Tai antrasis bylų profiliavimo specialistas, kitos
grupės dėstytojas. Čia *tas* vyras, kuris Vokietijoje įdiegė bylų ana-
lizę ir bylų profiliavimo praktiką. Buvęs Sneiderio mokytojas ir
mentorius. Konradas Veselis.

Melanija Dic liftu pakilo į penktą Vienos ligoninės aukštą. Universitetinės ligoninės patalpos jai buvo pažįstamos iš ankstesnių vizitų. Kelis kartus per metus eidavo į Psichiatrijos ir psichoterapijos skyrių. Tai buvo tapę kone kasdienybe. Patalpos šviesios ir jaukios, su kvepiančių gėlių vazomis ir margais paveikslais ant sienų. Priimtinos erdvės. Kriminalinė policija šias patalpas naudojo prievartą patyrusių aukų apklausoms, kai pasibaigdavo pirminė apžiūra ir būdavo suteikta pagalba.

— Greta, — sušnabždėjo ji.

Šalia paklusniai risnojo smėlio spalvos auksaspalvis retrace-ris. Letenų nagai caksėjo į grindis. Šuniui buvo treji metai — Melanijos vyras padovanojo gyvūną keturiasdešimtmečio proga.

Koridoriuje stovėjo keli vyrai ir gėrė kavą. Jiems atsigręžus, Melanija svarstė, ar jie žiūri į ją, ar į šunį. Tačiau žvilgsniai liudijo, kad vaikinai šunimi nesidomėjo. Nors ir nebe jauniklė, aukšta, liekna figūra ir ilgi tamsūs plaukai vis dar traukė vyrus kaip magnetas.

Priešais uždarytas duris su užrašu *Terapijos kabinetas nr. 3* kalbėjosi gydytojas baltu chalatu ir Vienos FKTB pareigūnas, kurį pažinojo iš kelių ankstesnių bylų. Tai Hauzeris. Stovėjo sukryžia-vęs rankas ir atrodė nusivylęs.

— Šunims draudžiama vaikščioti ligoninėje, — įspėjo gydy-tojas. — Kailis ir seilės nėra labai higieniška. Ar niekas jums ne-paaiškino?

Šeila — paimk!

Saulėta Melanijos nuotaika ir draugiška šypsena kartais klai-dino. Būtų norėjusi ką nors iškrėsti, visgi nusprendė susilaikyti.

— Žinoma, kad aiškino.

Ji ištiesė gydytojui pažymėjimą.

Pirmiausia jis pažiūrėjo į palaidinės atlape įsegtą lankytojo leidimą, tada žvilgsnis nukrypo į iškirptę ir raudonmedžio spalvos medinį vėrinį. Jam teko šiek tiek ištempti kaklą, nes buvo visa galva žemesnis. Kaip apgailėtina, pagalvojo Melanija. Tik tada jis žvilgtelėjo į pažymėjimą.

— *Prokurorė* Melanija Dic? — netikėdamas sumurmėjo jis ir pažvelgė į Hauzerį, kuris galvos linktelėjimu išsklaidė abejones.

Ji dar kartą įsitikino, kad žmonės įsivaizdavo, jog šios profesijos atstovas yra pliktelėjęs vyras su kostiumu, pasiūtu pagal užsakyką. Ir ji neatitiko šio pasenusio stereotipo.

— Ar imsitės bylos? — paklausė Hauzeris.

— Negaliu pasakyti. Kodėl tai domina FKTB pareigūną?

— Gali būti, kad tai nėra vienintelis atvejis, — atsakė Hauzeris.

Gydytojas klausiamai pažvelgė į Melaniją.

— Mano specializacija — vaikų išnaudojimo bylos, — paaiškino ji. — Norėčiau pasikalbėti su mergaite akis į akį.

Gydytojas nepatenkintas susiraukė.

— Turėsiu nuvilti, mažoji su niekuo nekalba.

— Ar ji nebylė?

— Nežinome. Bet balso stygos nepažeistos.

Melanija žvilgtelėjo į Hauzerį.

— Ar jau išsiaiškinome, kas toji mergaitė?

Pareigūnas papurtė galvą.

— Įtariame, tačiau Asmenų atpažinimo tarnyba nebaigė tyrimo.

— Gera, prašau surinkti viską, kas iki šiol žinoma, ir atnešti bylą į kabinetą.

Melanija mostelėjo ranka į duris:

— Galima?

— Šuo lieka už durų, — perspėjo gydytojas.

Vėl prasideda!

— Tai terapinis šuo, skirtas darbui su prievartą patyrusiais vaikais, — paaiškino Melanija. — Tokie šunys traumotus vaikus ramina, padeda įveikti baimę, padidina jų savivertę.

Mieliau būtų pasakiusi: *Šis šuo per dvidešimt minučių gali nuveikti daugiau nei jūs, baltai apsirengę dievai, per penkias savaites.* Bet nenorėjo ižeisti gydytojo. Tarsi norėdamas patvirtinti jos žodžius, šuo apsisuko ir išdidžiai parodė ant diržo mėlyną logotipą su užrašu „terapinis šuo“.

Gydytojas skeptiškai pažiūrėjo į Hauzerį. Šis gūžtelėjo pečiais.

— Į pokalbius su vaikais Dic visada atsiveda šį šunėką.

Dic! Šunėkas! Ką jis kalba! *Terapinis šuo* ir bent jau *ponia Dic*. Tas primatas Hauzeris nieko nenutuokia. Melanija žinojo, kad jis neturėjo vaikų, namuose laiko bjaurų gekoną ir yra pažeidžiamas kaip nuo medžio nukritusi kriaušė. Be to, vaikystėje jam įkando taksas. Nuo tada Hauzeris bijo šunų. Iš tiesų, terapijos kabinete jo vieta — kaip paciento. Arba kaip pakabo rūbams.

Galiausiai gydytojas pasitraukė į šalį.

— Su šunimi ar be jo... Mergaitė nekalbės.

— Leiskite pabandyti.

Pravėrusi duris, Melanija į vidų nėjo. Atlaisvinusi pavadėlį, leido šuniui apuostyti kambarį.

Kvapas, palata, nuotaika, mergaitė... Šeila žinojo, kaip elgtis tokiose situacijose. Tą akimirką šuo suprato, kad čia reikalingas, kad yra asmuo, kuriuo reikia pasirūpinti. Pradėjo daryti tai, ką moka geriausiai — savo darbą!

Melanija žengė vidun, atsegė šunį nuo pavadėlio ir uždarė duris.

Kol auksaspalvis retriveris lėtai prisiartinio prie mergaitės ir bakstelėjo snukiu jai į koją, Melanija stovėjo ir žiūrėjo pro langą. Nuostabi diena, vidudienio saulėje švietė geltonos ir oranžinės spalvos sienos.

— Ar galiu atsisėsti? — paklausė ji, bet mergaitė tylėjo.

Ji įsmeigusi akis žiūrėjo į diktofoną, gulintį ant stalo, ir nereagavo, kai šalia jos ant grindų atsigulė šuo.

Melanija peržengė minkštą apklotą su meškiukais ir atsėdėjo prie stalo priešais mergaitę. Išjungusi diktofoną, įdėjo jį į stalčių.

— Esu Melanija, ši šunytė — auksaspalvis retriveris. Jai treji metai, jos vardas — Šeila.

Moteris pastebėjo, kaip mergaitės akys nukrypo į grindis.

— Kai ją pamačiau pirmą kartą, buvo tookia mažytė.

Ji rankas sudėjo į nedidelį kamuoliuką.

— Iš karto įsimylėjau ir pavadinau Šeila, nes taip vadinasi kačiųėdalas, kurį, beje, ji labai mėgsta.

Vaikams ši istorija atrodydavo neįtikėtina juokinga, bet mergaitė nereagavo.

— Nors kačiųėdalas šunims netinka, — aiškino Melanija, — kartais leidžiu Šeilai sušveisti nedidelį dubenėlį.

Ant stalo stovėjo padėklas su nepaliestais pietumis.

— Galiu? — paklausė Melanija ir iš lėkštės paėmė gabalėlį kumpio. — Šeila?

Kalaitė ištempė ausis. Melanija numetė gabaliuką, kurį šuo sugavo ore.

— Jei nori, gali paglostyti Šeilą... ar net pašerti, jei nebijai ir tau nepatinka ligoninės maistas.

Mažylė pakėlė galvą, Melanija pirmą kartą pamatė jos veidą. Pagal kūno sudėjimą turėjo būti devynerių ar dešimties metų, bet žvilgsnis liudijo, kad ji vyresnė. Galbūt taip atrodė dėl neseniai patirtų išgyvenimų.

Mergaitės antakiai buvo itin tamsūs, didelės ir juodos akys, šiek tiek riesta nosis, veidą puošė strazdanos, ilgi rudi plaukai siekė juosmenį. Tarsi norėdama kažką pasakyti, akimirką prasižiojo. Melanija pastebėjo kreivus dantukus. Mergaitė atrodė neįtikėtina miela. Iš pirmo žvilgsnio galėjai pamanyti, kad šis vaikas džiaugėsi

saugia ir nerūpestinga vaikyste, tačiau baimė ir kančia akyse pasakojo visiškai kitokią istoriją.

Mažylė vilkėjo juodai baltai dryžuotą megztinį su gobtuvu. Pro audinį Melanija pastebėjo pradėjusias formuotis krūtis. Kai staiga mergaitė pasuko galvą į šoną, Melaniją užplūdo keistas jausmas. *Aš tave pažįstu!* Iš žinių laidos? Ne, iš ankstesnių laikų. Ji prisiminė trejais metais jaunesnę mergaitę trumpais plaukais.

— Klara? — sušnabždėjo Melanija.

Mergaitė įsmeigė į ją akis.

O Dieve, tai iš tiesų ji!

Tuo metu kažkas pabeldė į duris. Įėjo Hauzeris ir padėjo ant stalo aplanką. Pasilenkęs prie Melanijos, į ausį pašnabždėjo:

— Galime tiksliai pasakyti, kas ši mergaitė.

— Ačiū.

Melanija net nežvilgtelėjo į bylą.

— Ji yra...

— Ačiū!

Hauzeris šaltai nužvelgė prokurorę ir, neprataręs nė žodžio, išėjo.

Melanija pastūmė aplanką į šalį ir pasilenkė prie stalo. Pažvelgus į mergaitę, pašiurpo rankų oda.

— Aš tave pažįstu. Tikriausiai nepameni, bet ir tu mane pažįsti.

Klara nuleido ranką žemyn ir lyg netyčia paglostė šunį. Šeila patenkinta suurzgė.

— Kai buvome maždaug tavo amžiaus, su tavo mama buvome geriausios draugės. Kai užaugome, vis dar draugavome, bet prieš trejus metus mūsų keliai išsiskyrė.

Kai tavo motina susirado naują vyrą.

Iš Klaros reakcijos Melanija suprato, kad mergaitė puikiai suprato kiekvieną žodį. Net įsivaizdavo, kad Klara slapta tyrinėjo jos veidą ir bandė ją prisiminti. Tačiau, tikėtina, neatpažino.

Dieve mano. Ar Ingrida žinojo, kad čia yra jos duktė?

Melanija paskaičiavo. Klarai turėjo būti vienuolika. Prieš penkerius metus per nelaimingą atsitikimą plieno gamykloje žuvo mergaitės tėvas, o motina užmezgė santykius su keliais keistais vyriškiais. Galbūt tai buvo vidurio amžiaus krizė. Jau tada jų draugystė ėmė klibėti. Galiausiai santykiai nutrūko, kai Ingrida susipažino su abejotinos reputacijos vaikinu, kurio Melanija negalėjo pakęsti. Jis pernelyg priminė jos tėvą. O nuojauta vyrų klausimu retai kada nuvilia. Kuo jis ten vardu? Rudolfas Brein... ar kažkaip panašiai. Tiksliai, Rudolfas Breinšmitas! Blogiausios rūšies parazitas! Melanija patarė draugei su juo nebendrauti, bet Ingrida nutraukė ryšius su ja.

— Pasakysiu mamai, kad atvyktų, — pasiūlė ji.

Klara vėl prarado guvumą, niekuo nesidomėjo. Visko buvo per daug. Melanija nekantravo pateikti dešimtis klausimų, bet turėjo palaukti. Šiuo metu geriausia mergaitės pašnekovė buvo Šeila.

Kalė priglaudė galvą prie Klaros šlaunies. Mergaitė švelniai glostė kailį, tarsi norėdama prisiglausti prie minkštos antklodės.

Kol Klara nusisukusi domėjosi šunimi, Melanija kilstelėjo ap-lanką ir paslapčia žvilgtelėjo į dokumentus.

Ant asmeninės bylos lapo parašyta: *Klara Breinšmit, 11 metų.*

Neįtikėtina! Ingrida iš tiesų išteikėjo už to vaikiną ir net suteikė mergaitei naują pavardę. Žemiau nurodytas gyvenamosios vietos adresas. Vis dar Noivaldegas, Vienos pakraštys. Tas pats adresas, tas pats namas, kuriame Ingrida gyveno anksčiau ir kuriame su Melanija ruošdavosi pamokoms. Dieve, kaip bėga laikas. Abi pirmuosius vaikus sutiko su klase dalyvaudamos teniso stovykloje. Vėliau lankėsi pas tą patį ginekologą. Kartu prisigėrė Naujųjų metų išvakarėse. Kartu pradėjo studijuoti: Ingrida — ekonomiką, o ji — teisę. Kai sulaukusi trisdešimt vienerių Ingrida pastojė, pradėjo dirbti buhalterė namuose... O dabar priešais Melaniją sėdi jos vienuolikmetė duktė.

Kol Klara bendravo su Šeila, Melanija vartė bylos dokumentus. Vakar, apie dvidešimtą valandą, senjorų šeima rado mergai-

tę Vienos Miške. Dingusi prieš metus. *Dieve mano! Prieš metus!* Byloje įsegti keli medicininės apžiūros lapeliai, kuriuos Melanija perversė per daug nesigilindama. Galiausiai rado kelias didelio formato spalvotas nuotraukas. Vaizdai atėmė žadą. Klaros nugaros nuotraukos. Melanijai norėjosi kaukti balsu. Po perkūnais, kas galėtų taip pasielgti su mergaite?

Nepaliestas tik vienas nedidelis nugaros plotelis. Visur kitur — nuo kaklo, menčių iki pat stuburgalio — ištatuiruoti baisesiai ugnies, kraujo, angelų, demonų ir kankinimų motyvai, kurie priminė Dantės „Dieviškosios komedijos“ pragarą.

Kai išėjusi iš palatos Melanija uždarė duris, prie jos su kavos puodeliu priėjo Hauzeris.

— Ar kava man? — paklausė ji.

— Ne, — atsakė Hauzeris ir gurkštelėjo iš puodelio.

Dabar geriau būtų šlakelis brendžio.

— Ir? Ar mažylė kalba? — paklausė jis.

— Kol kas ne, bet tik laiko klausimas, kada ji atsivers.

Melanija susimąsčiusi maigė šuns pavadėlį. Šeila liko Klaros palatoje. Jei neklydo, šiuo metu šuo buvo šeriamas sumuštiniais su kumpiu ir sūriu.

— Ar jau pranešėte Klaros motinai?

— O taip. Į bylą neįrašėme, — spragtelėjo pirštais Hauzeris. — Motina mirė prieš metus, prieš pat dingstant mergaitei.

— Ką?

Ši žinia kaip ietis pervėrė širdį.

— Ingrida mirusi?

Hauzeris prisimerkė.

— Pažinojote tą moterį?

Melanija linktelėjo galvą. Tarsi apimta transo, toliau gniaužė šuns pavadėlį. Ingridai būtų vos keturiasdešimt dveji — tiek pat,

kiek ir jai. Melanija net nepastebėjo, kad kažkas prie jų prisiartino. Tik tada, kai vyras pakalbino, ji pakėlė akis.

— Ką sakėte? — sumurmėjo ji.

Už durų girdėjosi vaiko juokas ir šuns lojimas. Šeila atliko savo darbą.

Maždaug Melanijos ūgio žilaplaukis vyras baltu chalatu žiūrėjo į rankoje laikomą pavadėlį.

— Sakiau, esu vyriausiasis gydytojas. O kas jūs tokia?

Moteris giliai atiduso.

— Melanija Dic, vyresnioji prokurorė. Tirsiu šią bylą.